

Arrest

**nr. 168 209 van 24 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 mei 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terugdrijving van 20 mei 2016 (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. MAKIADI MAPASI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11).

1.2. Bij arrest nr. 167 885 van 19 mei 2016 wordt de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van 11 mei 2016 houdende de terugdrijving bevolen.

1.3. Op 20 mei 2016 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing tot teruggrijping (bijlage 11). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekster op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Op 20/05/2016. om .14.40 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUSSEL NATIONAAL., werd door ondergetekende, (...)

mevrouw :

naam X. (...) voornaam R. (...)

geboren op (...).1978 te Gjerbes geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Albanië wonende te

houder van het document Nationaal Paspoort van Albanië nummer B(...)

afgegeven te MB op : 29.01.2014

houder van het visum nr. - van het type - afgegeven door -

geldig van - tot -

voor een duur van - dagen, met het oog op : -

afkomstig uit Tirana met JAF3054, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

☐ (A) (...)

☐ (B) (...)

☐ (C) (...)

☐ (D) (...)

X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd:

Betrokkene beoogt bij binnenkomst een lang verblijf in België, zij wenst zich te vestigen bij haar echtgenoot die tevens de Albanese nationaliteit heeft (Echtgenoot = XHELILI Servet, 05/04/1963 te Vlore, houder van een verblijfskaart C).

Betrokkene is bij aankomst aan de buitengrens niet in het bezit van een D visum of verblijfsvergunning die haar in de mogelijkheid stellen een lang verblijf in België te hebben.

Betrokkene heeft bovendien nooit een dergelijke aanvraag tot lang verblijf gericht aan de Belgische autoriteiten.

Deze beslissing tot teruggrijping vormt geen definitieve verwijdering van het grondgebied voor betrokkene, het vormt geen verboden inmenging in de uitoefening van het recht op privé- en gezinsleven. De beslissing tot teruggrijping houdt geen absoluut verbod in voor betrokkene om in de toekomst het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven.

Een tijdelijke scheiding - die haar in de mogelijkheid stelt om een lang verblijf aan te vragen - verstoort het gezinsleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul T. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). Bovendien moet er opdat een vreemdeling zich op artikel 8 EVRM kan beroepen immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en dienst familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. Deze onmogelijkheid toont betrokkene niet aan.

X (F) Heeft reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verbleven (art. 3, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, en art. 6, paragraaf 1, inleidende formule, en paragraaf 1bis, van Schengengrenscore)

Reden van de beslissing: Uit de in- en uitreisstempels in het paspoort van betrokkene (IN: 10.04.2015 UIT 27.04.2016) blijkt dat betrokkene in de periode van 180 dagen voorafgaand aan de beoogde datum van binnenkomst (11/05/16) reeds 166 dagen heeft verbleven. Zij heeft aldus de visumvrije periode van 90 dagen in een periode van 180 dagen verbonden aan haar nationaliteit ruimschoots overschreden.

☐ (G) (...)

☐ (H) (...)

☐ (I) (...)

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering, die conform art. 39/57, § 1, van de vreemdelingenwet, tijdig werd ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. De vordering is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van de Verordening 1932/2006, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van een manifeste beoordelingsfout en van het zorgvuldigheids-, voorzichtigheids- en rechtszekerheidsbeginsel.

3.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent aangezien zij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk

bekritiseert, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt prima facie niet aangetoond.

3.3.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekster de concrete motieven van de bestreden beslissing tot teruggrijping bekritiseert. In wezen voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal dan ook verder worden onderzocht vanuit dit oogpunt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

3.3.2.4. Artikel 6 van de Schengengrenscore luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (1), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.”

Heden is de bestreden beslissing tot teruggrijping gebaseerd op twee onderscheiden motieven.

Vooreerst steunt de bestreden beslissing op artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet dat voorziet dat een vreemdeling kan worden teruggedreven wanneer hij/zij, zo nodig geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden. Hierbij wordt in feite gemotiveerd:

“Betrokkene beoogt bij binnenkomst een lang verblijf in België, zij wenst zich te vestigen bij haar echtgenoot die tevens de Albanese nationaliteit heeft (Echtgenoot = X.S. (...), houder van een verblijfskaart C).

Betrokkene is bij aankomst aan de buitengrens niet in het bezit van een D visum of verblijfsvergunning die haar in de mogelijkheid stellen een lang verblijf in België te hebben.

Betrokkene heeft bovendien nooit een dergelijke aanvraag tot lang verblijf gericht aan de Belgische autoriteiten.”

Verder steunt de bestreden beslissing op artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet dat een vreemdeling kan worden teruggedreven wanneer hij/zij poogt het Rijk binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Tevens wordt verwezen naar artikel 6, lid 1 van de vreemdelingenwet waarin wordt gesteld dat:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling niet langer dan drie maanden in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

De vreemdeling die langer dan drie maanden op het grondgebied verblijft van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, of die zich verschillende malen achter elkaar, gedurende in totaal meer dan negentig dagen, berekend over een periode van zes maanden, in België of op het grondgebied van deze Staten ophoudt, wordt geacht langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Voor de toepassing van het tweede lid, wordt de duur van het verblijf van de vreemdeling op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staat die een geldige verblijfstitel heeft afgegeven voor een periode van meer dan drie maanden, niet meegerekend.”

Tenslotte wordt ook verwezen naar artikel 5, § 1bis van de Schengengrenscore, heden artikel 6, lid 2 van de Schengengrenscore dat luidt als volgt:

“Voor de uitvoering van lid 1 geldt de inreisdatum als de eerste dag van verblijf op het grondgebied van de lidstaten en de uitreisdatum als de laatste dag van verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Perioden van verblijf die zijn toegestaan op grond van een verblijfsvergunning, of een visum voor verblijf van langere duur worden bij de berekening van de verblijfsduur op het grondgebied van de lidstaten niet in aanmerking genomen.”

Daarbij wordt in feite gemotiveerd dat:

“Uit de in- en uitreisstempels in het paspoort van betrokkene (IN:

10.04.2015 UIT 27.04.2016) blijkt dat betrokkene in de periode van 180 dagen voorafgaand aan de beoogde datum van binnenkomst (11/05/16) reeds 166 dagen heeft verbleven. Zij heeft aldus de visumvrije periode van 90 dagen in een periode van 180 dagen verbonden aan haar nationaliteit ruimschoots overschreden.”

3.3.2.5. Verzoekster verwijst naar de aanhef van artikel 3 van de vreemdelingenwet en meent dat in casu er een uitzondering is op de terugdrijving wegens een in een internationaal verdrag bepaalde afwijking, waarbij zij verwijst naar de EU verordening nr. 1932/2006, die rechtstreekse werking heeft. Zij voert hierbij aan dat haar Albanese nationaliteit niet wordt betwist en dat zij houder is van een biometrisch paspoort zodat zij visumvrijgesteld is.

Er wordt inderdaad niet betwist dat de Albanese verzoekster als houdster van een biometrisch paspoort vrijgesteld is van het bezit van een visum type C (kort verblijf), zoals volgt uit bijlage II van de EU verordening 539/2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld (hierna: EU verordening 539/2001).

Deze visum vrijstelling geldt enkel voor een verblijf van niet meer dan 90 dagen in een periode van 180 dagen zoals volgt uit artikel 1, lid 2 van de EU verordening 539/2001: *“De onderdanen van de in de lijst van bijlage II opgenomen derde landen zijn van de in lid 1 bedoelde visumplicht vrijgesteld voor een verblijf van in totaal maximaal 90 dagen binnen een periode van 180 dagen.”*

Indien verzoekster een verblijf van meer dan drie maanden beoogt, is zij in beginsel wel gehouden een visum lang verblijf (type D) aan te vragen.

Inzoverre verzoekster België tracht binnen te komen in het kader van een voorgenomen verblijf van minder dan drie maanden, is zij vrijgesteld van de voorwaarde van een visum type C voor een verblijf van maximaal 90 dagen binnen een periode van 180 dagen.

Verzoekster geeft toe dat zij langer op het grondgebied heeft verbleven dan de gestelde 90 dagen, maar zij meent dat vanaf het moment dat zij vrijwillig het grondgebied heeft verlaten, zij kan terugkomen zonder visum.

Verzoekster kan niet worden gevolgd in dit betoog. Verzoekster is in casu enkel vrijgesteld van het in bezit zijn van een visum type C, maar zij dient nog altijd wel te voldoen aan de binnenkomstvoorwaarden zoals gesteld in de Schengengrenscore en in de vreemdelingenwet. Deze wettelijke instrumenten bepalen dat een vreemdeling, met name een derdelander, ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen mag verblijven op het Schengen gebied, waarbij voor iedere dag van

het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen. Daarenboven voorzien deze wettelijke instrumenten in de mogelijkheid om daartoe een aantal verificaties door te voeren. De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat het gegeven dat verzoekster visumvrij kan reizen, haar niet vrijwaart van de mogelijkheid dat zij voorwerp kan uitmaken van een grenscontrole en dat zij desgevallend de binnenkomst kan worden geweigerd.

Bijgevolg houdt het louter verlaten van het Schengengrondgebied niet in dat er nieuwe periode van 180 dagen van start gaat waarbinnen een nieuwe visumvrije periode van 90 dagen geldt. Uit de Schengengrenscore en de vreemdelingenwet volgt uitdrukkelijk dat rekening moet worden gehouden met een referentieperiode, met name een periode van 180 dagen die aan elke dag van het verblijf op het Schengengrondgebied voorafgaat.

De referentieperiode waarmee voor de berekening van de toegestane termijn van 90 dagen rekening wordt gehouden, is dus de periode van 180 dagen die aan elke 'dag van verblijf' op het Schengengrondgebied voorafgaat. De inreisdatum geldt als eerste dag van verblijf op het grondgebied en de uitreisdatum als laatste dag van verblijf op het grondgebied.

Dit betekent dat de verwerende partij op elke dag van het verblijf terugkijkt op de laatste 180 dagen om na te gaan of de 90 dagen binnen een periode van 180 dagen gerespecteerd werden. De referentieperiode is dus veranderlijk.

Uit artikel 7 van de Schengengrenscore volgt dat de Belgische met grenscontrole belaste overheden bij een binnenkomst van een vreemdeling-derdelander op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of deze vreemdelingen voldoet aan de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang. Met name moeten deze overheden aan de hand van de in- en uitreisstempels in het reisdocument van de betrokken onderdaan van een derde land, en met name door vergelijking van de data van in- en uitreis, nauwgezet onderzoeken of de betrokkene de maximale duur van het toegestane verblijf op het grondgebied van de lidstaten reeds heeft overschreden. (art. 7, lid 3, a) iii) Schengengrenscore).

In de bestreden beslissing staat vermeld dat verzoekster in de referentieperiode van 180 dagen voorafgaand aan de beoogde datum van binnenkomst op 11 mei 2016, reeds 166 dagen op het Schengengrondgebied heeft verbleven. Deze vaststelling is gesteund op de in- en uitreisstempels in haar paspoort die door de Belgische met grenscontrole belaste overheden werden onderzocht en vergeleken. Deze vaststelling en de berekeningswijze wordt niet betwist.

Derhalve blijkt dat verzoekster, zoals terecht in de bestreden beslissing wordt gesteld, in de periode van 180 dagen voorafgaand aan haar beoogde datum van binnenkomst reeds ruimschoots de visumvrije periode van 90 dagen verbonden aan haar nationaliteit overschreden heeft.

De verwerende partij kon aldus deugdelijk op grond van de Schengengrenscore en artikel 3 van de vreemdelingenwet besluiten om verzoekster geen toegang tot het grondgebied te verschaffen en haar terug te drijven. Een manifeste appreciatiefout in het licht van artikel 3 van de vreemdelingenwet blijkt op eerste gezicht niet.

Verzoekster meent dat EU verordening 1932/2006 werd geschonden maar zij duidt daarbij niet concreet aan welke bepaling van deze EU verordening door de bestreden beslissing wordt geschonden. De EU verordening 1932/2006 werd getroffen ter wijziging van de reeds vermelde EU verordening 539/2001 en heeft betrekking op de visumvrijstelling voor onderdanen van Antigua en Barbuda, de Bahama's, Barbados, Mauritius, Saint Kitts en Nevis en de Seychellen en het invoeren van een visumplicht voor onderdanen van Boliviaë.

Deze verwijzing doet geenszins afbreuk aan het bovenvermelde artikel 1, lid 2 van EU verordening 539/2001, met name dat *“De onderdanen van de in de lijst van bijlage II opgenomen derde landen zijn van de in lid 1 bedoelde visumplicht vrijgesteld voor een verblijf van in totaal maximaal 90 dagen binnen een periode van 180 dagen.”* Het middelonderdeel in zoverre gestoeld op EU verordening 1932/2006 is op het eerste zicht dan ook niet dienstig.

Aldus toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze of met miskenning van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet heeft vastgesteld dat zij reeds gedurende 90 dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de Europese Unie heeft verbleven. Evenmin maakt verzoekster aannemelijk dat verwerende partij, in het licht van deze vaststelling, op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten verzoekster de binnenkomst op het grondgebied te weigeren en terug te drijven.

De Raad stelt vast dat het motief op grond van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, met name dat verzoekster reeds gedurende 90 dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied

heeft verbleven, gehandhaafd blijft. Dit motief is prima facie voldoende determinerend om de bestreden beslissing te schragen.

In zoverre verzoekster het motief betwist dat betrekking heeft op artikel 3, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet waarbij wordt vastgesteld dat verzoekster niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven, wijst de Raad erop dat een eventueel gebrek in dit motief niet kan leiden tot de schorsing van de bestreden beslissing, nu deze voldoende wordt gedragen door het motief op grond van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, zoals hierboven besproken.

In zoverre verzoekster aanvoert dat het haar doel is om gedurende de periode van 90 dagen haar gezinsleven veilig te stellen door een verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging in te dienen op basis van artikel 10 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat in beginsel, conform artikel 12bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, zulke verblijfsaanvraag moet worden ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging bevoegd voor het land van herkomst. In die zin kon de verwerende partij dan ook terecht vast te stellen dat verzoekster niet in het bezit is van het vereiste visum type D, wat niet wordt betwist.

In zoverre verzoekster meent dat zij een verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging kan indienen tijdens de periode van kort verblijf, merkt de Raad op dat dit enkel mogelijk is, conform artikel 12bis, § 1, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, indien zij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd. In casu werd zij niet tot een verblijf van maximaal drie maanden gemachtigd, daar de verwerende partij op goede gronden vaststelde dat zij reeds 90 dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied heeft verbleven.

Verzoeksters uitgebreid betoog waarin zij stelt dat zij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden voor gezinshereniging in het kader van artikel 10 van de vreemdelingenwet, is in casu op het eerste gezicht dan ook niet dienstig nu zij niet in het bezit is van een visum type D noch werd gemachtigd tot binnenkomst en een verblijf van maximaal drie maanden.

3.3.2.6. Waar verzoekster meent dat geen rekening wordt gehouden of melding wordt gemaakt van haar gezinsleven en dat artikel 8 EVRM wordt geschonden, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing aangaande haar gezinsleven en artikel 8 EVRM als volgt wordt gemotiveerd:

“Deze beslissing tot terugnijving vormt geen definitieve verwijdering van het grondgebied voor betrokkene, het vormt geen verboden inmenging in de uitoefening van het recht op privé- en gezinsleven. De beslissing tot terugnijving houdt geen absoluut verbod in voor betrokkene om in de toekomst het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven.

Een tijdelijke scheiding - die haar in de mogelijkheid stelt om een lang verblijf aan te vragen - verstoort het gezinsleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul T. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). Bovendien moet er opdat een vreemdeling zich op artikel 8 EVRM kan beroepen immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en dienst familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. Deze onmogelijkheid toont betrokkene niet aan.”

Uit deze motieven blijkt op het eerste gezicht dat werd tegemoet gekomen aan de overwegingen van het schorsingsarrest nr. 167 885 van 19 mei 2016. Er blijkt met name een onderzoek naar het gezinsleven van verzoekster in het licht van artikel 8 EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad prima facie na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezinsleven hier te lande en

anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

De Raad herinnert eraan dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de bovenvermelde 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

In casu wordt door de verwerende partij, op grond van relevante bepalingen in de Schengengrenscodex en de vreemdelingenwet en de nodige feitelijke vaststellingen, geoordeeld dat verzoekster niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden waardoor haar toegang tot het grondgebied en een kort verblijf van drie maanden wordt geweigerd met teruggedrijving. Verder wordt vastgesteld dat verzoekster niet in het bezit is van een visum type D dat haar toelating geeft tot een verblijf van meer dan drie maanden in het kader van gezinshereniging. Eveneens wordt vastgesteld dat verzoekster nooit een dergelijke verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging heeft gericht aan de Belgische overheden.

De verwerende partij merkt in de bestreden beslissing op dat de bestreden beslissing geen definitieve verwijdering van het grondgebied inhoudt, het houdt immers geen verbod in voor verzoekster om in de toekomst het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De verwerende partij oordeelt dat een tijdelijk scheiding die verzoekster in de mogelijkheid stelt om een visum type D aan te vragen, het gezinsleven van verzoekster niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

De Raad stelt vast dat desbetreffende motivering steunt vindt in de rechtspraak van het EHRM, met name stelt het Hof dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). De Raad wijst er verder op dat, vooraleer er sprake kan zijn van een positieve

verplichting in hoofde van de Belgische staat, verzoekster zelf ook gebruik dient te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor haar openstaan. Verzoekster zou mogelijkerwijze in aanmerking kunnen komen voor gezinshereniging, maar uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing blijkt dat zij hiertoe nooit een aanvraag heeft ingediend. De Raad stelt vast dat verzoekster, vooraleer zij de Belgische overheid kan wijzen op een positieve verplichting in haar hoofde, minstens zelf eerst de stappen dient te zetten die voor haar openstaan en gebruik moet maken van de daartoe wettelijke voorziene procedures, in het bijzonder zoals voorzien in artikelen 10 juncto 12bis van de vreemdelingenwet. Ten overvloede merkt de Raad op dat uit artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet volgt dat wanneer verzoekster haar aanvraag indient in het buitenland, de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf, d.i. de visumaanvraag, zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag wordt getroffen en betekend. Enkel in complexe gevallen is een verlenging van de behandelingstermijn mogelijk, maar de maximumduur daarvan wordt op negen maanden gesteld.

Het bovengestelde houdt in dat verzoekster in beginsel een verblijfsaanvraag tot gezinshereniging moet indienen bij de Belgische diplomatieke post in het buitenland, hetgeen impliceert dat zij tijdelijk zal worden gescheiden van haar echtgenoot die zich in België bevindt. Verzoekster toont evenwel niet aan dat het gegeven dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid om de geijkte gezinsherenigingsprocedures te volgen en terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten, haar gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld.

De verwerende partij merkt in haar nota terecht op dat verzoekster dit motief overigens niet ernstig kan betwisten nu zij aangeeft dat zij is teruggekeerd naar haar land van herkomst zodat zij niet ernstig kan voorhouden als zou een tijdelijke scheiding voor haar onmogelijk zijn of een schending inhouden van haar gezinsleven.

In zoverre verzoekster meent dat er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn die de voorzetting van het gezinsleven in het land van herkomst verhinderen en zij betwist dat zij de onmogelijkheid daartoe niet heeft aangetoond, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, wijst de Raad er nogmaals op dat een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het gezinsleven nog steeds openstaat, met name in het kader van een verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging ingediend bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Een onderzoek naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM, inclusief het onderzoek naar de eventuele onmogelijkheid om in het land van herkomst een gezinsleven te leiden, kan bijgevolg plaatsvinden in het kader van deze verblijfsaanvraag in het land van herkomst.

In deze stand van het geding kan geenszins worden vooruitgelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van zulke verblijfsaanvraag en op de beoordeling ten gronde door het bestuur of het door verzoekster ingeroepen gezinsleven een toelating tot verblijf in België rechtvaardigt. Dit gegeven belet ook geenszins dat verzoekster de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

Uit het hierboven besprokene blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoekster, daartoe onderzoek heeft verricht en heeft gemotiveerd dienaangaande. Uit de motieven blijkt verder dat verwerende partij een proportionaliteitsafweging heeft gemaakt met betrekking tot de beslissing tot terugdrijving in het licht van het door artikel 8 EVRM beschermde gezinsleven.

Verzoekster toont in casu niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt prima facie niet aangetoond. Er is bijgevolg op het eerste gezicht geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt op het eerste gezicht.

Aangezien verzoekster, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door verzoekster in haar middel geschonden geachte bepalingen en beginselen te bespreken.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In haar verzoekschrift geeft de verzoekster als moeilijk te herstellen ernstig nadeel een schending van haar gezinsleven aan en stelt zij dat haar familiale en morele belangen zich in België bevinden. Zij beroept zich op artikel 8 EVRM en verwijst naar haar middel supra uiteengezet.

Verzoekster kan gelet op de bespreking van de grief op basis artikel 8 van het EVRM, vervat onder punt 3.3.2. niet worden gevolgd.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

Aan derde cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er prima facie geen ernstig middel wordt aangevoerd noch een moeilijk te herstellen nadeel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. BEERNAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

M. MAES